

ROY MOON EN

Beuken bij Born From Pain en Kim Lian

'Dat kleine mannetje dat zijn kit in tweeën mept.' Zo wordt er in de wandelgangen gesproken over Born From Pain-drummer Roy Moonen (1981). Vreemd genoeg is diezelfde Limburgse beuk-majoor ook te bewonderen achter de drumkit bij musicalster Kim Lian. 'Metalhead pur sang kan ik mezelf niet meer noemen.'

Van de afgelopen drie maanden zat hij slechts tien dagen thuis. Metalcoreband Born From Pain toert gretig de planeet over en doet dat ook nog eens in de wat grotere clubs. Van Europa tot de Verenigde Staten, en van Zuid-Amerika tot Japan. Met het nieuwe album *Survival*, dat onlangs uitkwam, mag Moonen flink aan de bak, en dat kan hij als de beste.

Al in zijn vorige bands Sengaia en 37 Stabwoundz toverde Moonen niet alleen een knetterstrakke sound uit zijn Tama kit, maar was hij ook nog een lust voor het oog. Zijn handen zwaaien tot grote hoogten en raken de bekkens en toms op het meest doeltreffende moment, het bekkenmetaal meestal kronkelend achterlatend. En wanneer hij ritmes op zijn crash slaat, en het nog niet opgefokt genoeg is, schopt hij gerust nog even met zijn linkerbeen extra tegen de hihat aan. 'Rhythm', zo staat er op zijn iele lijf getatoeëerd. En rhythm zul je krijgen! 'Veel mensen denken dat ik vanuit kracht drum als ze me zien spelen. Dat is niet zo. Ik gebruik beweging gecombineerd met techniek, en niet zozeer kracht. Alle bewegingen moeten bij mij rond zijn.'

De heavy muziek zat er bij Moonen al vroeg in. Tijdens zijn communiejaar (toen hij zeven jaar oud was) blies Slayer's *Reign In Blood* al door de speakers. 'Ik ben opgegroeid met hardrock en metal. Het drummen begon voor mij bij Rage Against The Machine. En natuurlijk wilde ik maar al te graag met Slayer meedrummen. En ik snapte maar niet hoe hij dat geluid maakte met die bassdrum. Later kwam ik erachter dat het double bass was. Op mijn veertiende kreeg ik eindelijk ook zo'n dubbelpedaal.'

Vanaf zijn negentiende neemt Moonen drumlessen. Na enkele jaren privéles zoekt hij muzikale verbreding op de Rockacademie in Tilburg, waar hij les krijgt van René Creemers. In 2006 studeert

hij daar af als drummer en technicus. 'Ik heb altijd gedacht dat ik naast muziek ook nog zou moeten werken, een baantje bij de Gamma of zo. Inmiddels doceer ik bij Drumschool Maastricht en kan ik rondkomen van het spelen.'

Naast het stevige metalwerk drumde Moonen ook de nieuwe plaat in van rockband Viberider en runt hij een drum 'n' bass-project. Een man van vele markten, dus. 'Of zet mij bij een jazz-combo neer, dan vermaak ik me net zo goed.' (Stef Broks)

www.bornfrompain.com
www.myspace.com/bornfrompain

TATIANA KOLEVA

Het was een intensieve leerschool, de professionele Middelbare Muziekschool, waar Tatiana Koleva in het toen nog communistische Bulgarije les kreeg in slagwerk, piano, percussie. Maar de strenge muziekcultuur die in haar vaderland heerste, heeft er absoluut aan bijgedragen dat Koleva zo'n veelgevraagd slagwerker werd.

'Altijd en overal, elk jaar, werd gewerkt met examens. Dat is een buitengewoon goede stimulans. Die deadlines zorgen ervoor dat je scherp blijft, op het goede niveau. Uit liefde voor de muziek, voor je vak en voor de opleiding wil je verder. De sfeer was professioneel.'

Maar Bulgarije zou niet de woonplaats blijven voor Koleva. Het werd Monnickendam. Op een kamermuziekconcours in Frankrijk, waar ze een prijs won voor Beste Slagwerker, werd ze gevraagd om naar Nederland te komen. En in Nederland zou ze blijven. Vanwege de liefde.

Het woord valt nog wel eens, als Koleva (38) probeert uit te leggen wat haar drijft. Liefde voor haar instrument, de marimba, die als een monument staat uitgestald in de kleine studio achter het huis in Noord-Holland. 'Het wordt een onderdeel van je lichaam. Dat fysieke, die beweging, heb ik nodig. Er is geen fijnere manier dan muziek op zo'n fysieke manier ten gehore te brengen.'

Liefde natuurlijk voor haar man, saxofonist Rutger van Otterloo. Met hem nam ze haar nieuwe album *No Sugar Added* op; 'een mix van jazzinvloeden en moderne muziek. Muzikaal gefliert.'

En – uiteraard – liefde voor 'haar' moderne muziek. 'Niet de gemakkelijkste muziek', zo geeft ze toe. 'Maar juist daarom zo interessant. Na een optreden op de Uitmarkt hoorde ik een piepjong meisje zeggen: "Zo cool, die muziek". Daar doen wij het voor. Ik besef dat ik geen muziek maak voor de massa, en er wordt sceptisch over gedaan. De zalen zitten niet altijd vol en zonder subsidie zouden moderne concerten niet bestaan. Klopt allemaal. Maar het is prachtig, echt prachtig.'

Pieter Sabel

Niet elke dag stampot

Je moet er alleen naar leren luisteren, en dat kost moeite. Maar, zo wil ze maar zeggen, doe die moeite alsjeblieft. 'Niet alles van culturele waarde is gemakkelijk. Na enig oefenen hoor je de genialiteit.'

Koleva heeft trouwens helemaal geen hekel aan wat ze voor het gemak even 'commerciële muziek' noemt. Ze speelt regelmatig bij zo'n beetje elk orkest dat er toe doet, in eigen bands, ze geeft les en organiseert zelfs een bescheiden slagwerkfestival in haar thuisland. Die afwisseling heeft ze nodig, maar het niet voor de hand liggende blijft trekken. 'Je wilt toch niet elke dag stampot eten?' (Pieter Sabel)

www.tatianakoleva.com

RAMON RAM BEAUX

Adrenalinerock met Paris Dandies

Spelen doet spelen. Dat bewijst Ramon Rambeaux. Hij begon zijn drumcarrière twintig jaar geleden in Frankrijk, speelde vervolgens met onder anderen Robby Valentine en Rich Wyman, doet regelmatig studiowerk, geeft les, en bracht onlangs met zijn band Paris Dandies het gelijknamige, tweede album met adrenalinerock en melodieuze ballads uit.

Rambeaux werd na het opnemen van het eerste album in 2002 bij de Dandies gevraagd, waarin hij speelt met zanger-gitarist Dirk Vermeij, gitarist Dany Lademacher (*Vitesse*, *Wild Romance*) en bassist Ivo Severijns (*Kane*, *Wild Romance*). De vier muzikanten draaien al een tijd mee in Nederlandse muziekwereld, en, zo erkent Rambeaux, er is veel veranderd.

'Vroeger kreeg een band bijvoorbeeld na ondertekening van een contract vaak een voorschot en een manager, waardoor je je kon richten op oefenen en optreden. Dat bevordert het bandgevoel. Tegenwoordig moet je wel iets van acht bands hebben. Zie dat maar eens leuk te combineren. En alles zelf regelen. Ach man, soms ben ik daardoor helemaal over de zeik. Zo belde Dirk mij een keer vlak voor een optreden op: "Waar moet ik zo zijn?". Wat? Je moet zo op! Wat waren wij dan verwend met manager Koos van Dijk bij Herman Brood.'

'Ik werd gevraagd voor de *Wild Romance*, maar kende geen nummers van Brood. Ik eiste toch op z'n minst een paar oefensessies. Ik nam een opname-

apparaat mee, maar het resultaat daarop was een half nummer en verder een heleboel geschreeuw, haha. Het eerste optreden ging goed hoor, want snel reageren tijdens het spelen is mijn kracht. Bovendien is het bij de *Wild Romance* vooral van belang dat je recht op het optreden volbrengt.'

'Als je bij de *Wild Romance* komt, lijkt iedereen een groentje, maar zeker zo groen als gras was ik tijdens mijn eerste auditie. Ik was 21 jaar, biologie-student, en speelde met bandjes op studentenfeestjes. Van Jos Zoomer kreeg ik de tip auditie te doen bij Steelix van gitarist John Phil Wayne (o.a. David Bowie). Ik naëf naar Zuid-Frankrijk gereden. Aangekomen op de afgesproken plek stapte er uit een Jaguar een klein, Mötley Crüe-achtig

ventje. Hilarisch. Ik kwam terecht in een gigantische villa, waar een heel weekend werd besteed aan de auditie. Ik ben vast gekozen vanwege mijn dubbelebasstechniek. Ik viel met m'n neus in de boter. Kreeg een tankpas en kon in de villa wonen. Na anderhalve maand volgde het eerste optreden. Wayne was een behoorlijke freak, en na een jaar stopte ik met de band. Ik kwam wel volledig afgetraind terug in Nederland. Die biologiestudie heb ik nooit meer voortgezet. Voor mij was het duidelijk dat ik drummer zou blijven.' (Danielle Pijpers)

www.ramonrambeaux.nl
www.paris-dandies.nl

Franka Janssen